HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a zecea)

3 septembrie 2026 *

„Recurs – Dumping – Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2021/1100 – Importuri de anumite produse plate laminate la cald din fier, din oțel nealiat sau din alte oțeluri aliate, originare din Turcia – Taxă antidumping definitivă – Calculul valorii normale – Comparație echitabilă – Regulamentul (UE) 2016/1036 – Articolul 2 alineatul (5) – Articolul 2 alineatul (10) litera (j) – Ajustări – Conversiunea monedelor – Acoperirea câștigurilor și a pierderilor – Articolul 18 alineatele (3) și (6) – Cooperarea părților interesate”

În cauza C-499/24 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 17 iulie 2024,

Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ, cu sediul în Istanbul (Turcia),

İskenderun Demir ve Çelik AŞ, cu sediul în Payas (Turcia),

Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ, cu sediul în Gebze (Turcia),

reprezentate de J. Cornelis și F. Graafsma, advocaten,

recurente,

cealaltă parte din procedură fiind:

Comisia Europeană, reprezentată inițial de G. Gattinara, G. Luengo și J. Zieliński, ulterior de G. Gattinara și J. Zieliński, în calitate de agenți,

pârâtă în primă instanță,

CURTEA (Camera a zecea),

compusă din domnul E. Regan, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a zecea, și domnii D. Gratsias și B. Smulders (raportor), judecători,

avocat general: domnul R. Norkus,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

* Limba de procedură: engleza.

având în vedere procedura scrisă,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 20 noiembrie 2025,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ, İskenderun Demir ve Çelik AŞ și Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ (denumite în continuare „Erdemir”, „Isdemir” și, respectiv, „Ersem”) solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 8 mai 2024, Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları ș.a./Comisia (T-629/21, denumită în continuare „hotărârea atacată”, EU:T:2024:303), prin care acesta le-a respins acțiunea având ca obiect anularea Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2021/1100 al Comisiei din 5 iulie 2021 de instituire a unei taxe antidumping definitive și de colectare definitivă a taxei provizorii impuse importurilor de anumite produse plate laminate la cald din fier, din oțel nealiat sau din alte oțeluri aliate, originare din Turcia (JO 2021, L 238, p. 32, denumit în continuare „regulamentul în litigiu”).

Cadrul juridic

Dreptul internațional

2 Prin Decizia 94/800/CE a Consiliului din 22 decembrie 1994 privind încheierea, în numele Comunității Europene, referitor la domeniile de competența sa, a acordurilor obținute în cadrul negocierilor comerciale multilaterale din Runda Uruguay (1986-1994) (JO 1994, L 336, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 10, p. 3), Consiliul Uniunii Europene a aprobat Acordul de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului (OMC), semnat la Marrakech la 15 aprilie 1994, precum și acordurile care figurează în anexele 1-3 la acest acord, printre care Acordul privind aplicarea articolului VI al Acordului General pentru Tarife și Comerț 1994 (JO 1994, L 336, p. 103, Ediție specială, 11/vol. 10, p. 112, denumit în continuare „acordul antidumping”).

3 Articolul 2 din acordul antidumping, intitulat „Stabilirea existenței unui dumping”, prevede:

„2.1 În sensul prezentului acord, un produs poate fi considerat ca făcând obiectul unui dumping, adică fiind introdus pe piața unei alte țări la un preț inferior valorii sale normale, dacă prețul de export al acestui produs atunci când este exportat dintr-o țară în alta este inferior prețului comparabil, practicat în cursul unor operațiuni comerciale normale, pentru produsul similar destinat consumului în țara exportatoare.

2.2 […]

2.2.1 Vânzările produsului similar pe piața internă a țării exportatoare sau vânzările către o țară terță la prețuri inferioare costurilor de producție unitare (fixe și variabile), majorate cu cheltuielile de administrare și de comercializare și cu cheltuielile generale, pot fi considerate ca neavând loc în cadrul unor operațiuni comerciale normale datorită nivelului de preț, și pot să nu fie luate în considerare la determinarea valorii normale, numai dacă autoritățile […] constată că aceste vânzări sunt realizate în cadrul unei perioade îndelungate de timp […] în cantități substanțiale […] și la prețuri care nu asigură recuperarea tuturor costurilor în cadrul unei perioade de timp

rezonabile. Dacă prețurile care sunt inferioare costurilor unitare în momentul vânzării, sunt superioare mediilor ponderate ale costurilor unitare pentru perioada pentru care se efectuează investigația, se consideră că aceste prețuri permit acoperirea cheltuielilor într-un interval rezonabil de timp.

2.2.1.1 În sensul alineatului (2), costurile trebuie să fie în mod normal calculate pe baza registrelor exportatorului sau producătorului care face obiectul investigației, cu condiția ca aceste registre să fie ținute în concordanță cu principiile contabile general acceptate în țara exportatoare și să reflecte în mod rezonabil costurile asociate producției și vânzării produsului respectiv. Autoritățile trebuie să ia în considerație toate elementele de probă disponibile privind repartizarea justă a costurilor, inclusiv cele care le sunt puse la dispoziție de către exportator sau producător în cursul investigației, cu condiția ca acest tip de repartizare să fi fost în mod tradițional utilizat de către exportator sau producător, în special pentru stabilirea perioadelor corespunzătoare de amortizare și de depreciere, precum și pentru realizarea de reduceri ale costurilor de capital și ale altor costuri de dezvoltare. În afara cazului în care nu au fost deja reflectate în alocarea cheltuielilor prevăzute în prezentul paragraf, costurile trebuie să fie ajustate în mod corespunzător în funcție de elementele nerepetabile ale costurilor de care beneficiază producția viitoare și/sau curentă, sau în funcție de circumstanțele în care costurile, în timpul perioadei investigate, au fost afectate de operațiuni de demarare a unei producții […].

2.2.2 În sensul alineatului (2), sumele aferente costurilor de administrare, de comercializare și costurilor cu caracter general, precum și profiturilor, trebuie să se bazeze pe date reale referitoare la producția și vânzările, în cursul unor operațiuni comerciale normale, ale produsului similar, de către exportatorul sau producătorul care face obiectul investigației. Atunci când aceste sume nu pot fi determinate în acest mod, ele pot fi determinate pe baza:

(i) sumelor reale pe care exportatorul sau producătorul respectiv le-a cheltuit sau obținut în legătură cu producția și vânzările, pe piața internă a țării de origine, a aceleiași categorii generale de produse;

(ii) mediei ponderate a sumelor reale pe care ceilalți exportatori sau producători care fac obiectul investigației le-au cheltuit sau obținut în legătură cu producția și vânzările produsului similar pe piața internă a țării de origine;

(iii) oricărei alte metode rezonabile, cu condiția ca suma corespunzând profiturilor, astfel stabilită, să nu depășească profitul realizat în mod normal de alți exportatori sau producători în vânzările produselor din aceeași categorie generală, pe piața internă a țării de origine.

[…]

2.4 Trebuie să se facă o comparație echitabilă între prețul de export și valoarea normală. Această comparație trebuie făcută la același nivel comercial, care este în mod normal nivelul ieșirii din uzină, și pentru vânzări efectuate la date cât mai apropiate posibil. Se ține cont în fiecare caz, în funcție de particularitățile sale, de diferențele care afectează comparabilitatea prețurilor, inclusiv de diferențele în condiții de vânzare, niveluri ale impunerii, niveluri comerciale, cantitățile și caracteristicile fizice și de orice alte diferențe pentru care s-a demonstrat că afectează comparabilitatea prețurilor. […] În cazurile vizate la alineatul (3), se ține de asemenea seama de costuri, incluzând taxele intervenite între import și revânzare, precum și de profituri. Dacă, în aceste cazuri, comparabilitatea prețurilor a fost afectată, autoritățile stabilesc valoarea normală la un nivel comercial echivalent nivelului comercial al prețului de export construit sau iau în calcul

elemente ce pot fi luate în considerare potrivit prezentului alineat. Autoritățile trebuie să indice părților respective ce informații sunt necesare pentru a asigura o comparație echitabilă și cerința adresată părților privind sarcina probei nu trebuie să fie nerezonabilă.

2.4.1 Atunci când comparația, efectuată în conformitate cu alineatul (4), necesită un schimb de valute, acest schimb trebuie efectuat utilizând cursul de schimb în vigoare la data vânzării […] cu condiția ca atunci când o vânzare de valută pe piețele la termen este direct legată de vânzarea la export în cauză, să se utilizeze cursul de schimb practicat pentru vânzarea la termen. Fluctuațiile cursurilor de schimb sunt ignorate și, în cursul unei investigații, autoritățile acordă exportatorilor cel puțin 60 de zile pentru a ajusta prețurile lor la export astfel încât să țină seama de mișcările durabile ale cursului de schimb înregistrate în cursul perioadei investigate.

2.4.2 Sub rezerva prevederilor care reglementează comparația echitabilă, enunțate la alineatul (4), existența marjelor de dumping în timpul fazei de investigare se stabilește în mod normal pe baza unei comparații între o valoare normală a mediei ponderate și o medie ponderată a prețurilor tuturor tranzacțiilor de export comparabile sau pe baza comparației între valoarea normală și prețurile de export, tranzacție cu tranzacție. […]

[…]”

Dreptul Uniunii

4 Considerentul (27) al Regulamentului (UE) 2016/1036 al Parlamentului European și al Consiliului din 8 iunie 2016 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Uniunii Europene (JO 2016, L 176, p. 21, denumit în continuare „regulamentul de bază”) are următorul cuprins:

„Este necesar să se prevadă că, în cazul părților care nu cooperează în mod satisfăcător, se pot utiliza alte informații pentru a stabili constatările și că aceste informații pot fi mai puțin favorabile părților respective decât în cazul în care acestea ar fi cooperat.”

5 Articolul 2 din regulamentul de bază, intitulat „Stabilirea existenței dumpingului”, prevede:

„A. Valoarea normală

(1) Valoarea normală se stabilește de obicei pe baza prețurilor plătite sau care urmează să fie plătite, în cadrul operațiunilor comerciale normale, de către cumpărători independenți din țara exportatoare.

[…]

(3) În cazul în care nu se efectuează nici o vânzare a produsului similar în cadrul operațiunilor comerciale normale sau în cazul în care aceste vânzări sunt insuficiente sau în cazul în care, din cauza unei situații speciale a pieței, aceste vânzări nu permit efectuarea unei comparații valabile, valoarea normală a produsului similar se calculează pe baza costului de producție din țara de origine, la care se adaugă o sumă rezonabilă pentru costurile de vânzare, cheltuielile administrative și alte costuri generale și pentru profit sau pe baza prețurilor de export, practicate în cadrul operațiunilor comerciale normale, către o țară terță adecvată, cu condiția ca aceste prețuri să fie reprezentative.

[…]

(5) Valoarea cheltuielilor se calculează în mod normal pe baza registrelor contabile ale părții care face obiectul examinării ei, cu condiția ca aceste registre să respecte principiile contabile general acceptate ale țării respective și să țină seama în mod rezonabil de cheltuielile de producție și de vânzare ale produsului respectiv.

În cazul în care costurile aferente producției și vânzării produsului care face obiectul unei examinări nu se reflectă în mod rezonabil în registrele contabile ale părții în cauză, acestea sunt ajustate sau stabilite pe baza costurilor altor producători sau exportatori din aceeași țară sau, în cazul în care aceste informații nu sunt disponibile sau nu pot fi utilizate, pe baza oricăror alte informații rezonabile, inclusiv a informațiilor de pe alte piețe reprezentative.

Se iau în considerare elementele de probă aduse privind repartizarea corectă a costurilor, cu condiția să se demonstreze că această modalitate de repartizare a fost utilizată în mod constant și în trecut. În absența unei metode mai potrivite, se preferă un sistem de repartizare a cheltuielilor bazat pe cifra de afaceri. În cazul în care nu s-a ținut deja seama de acest lucru la repartizarea cheltuielilor menționată în prezentul paragraf, cheltuielile se ajustează corespunzător în funcție de elementele care nu sunt recurente de care beneficiază producția viitoare și/sau curentă.

[…]

(6) Sumele corespunzătoare costurilor de vânzare, cheltuielilor administrative și altor costuri generale, precum și profitul, se stabilesc în funcție de date reale privind producția și vânzările produsului similar în cadrul operațiunilor comerciale normale ale exportatorului sau producătorului care face obiectul examinării. Atunci când aceste sume nu pot fi stabilite în acest mod, pot fi determinate pe baza:

(a) mediei ponderate a sumelor reale privind producția și vânzările produsului similar pe piața internă a țării de origine, sume stabilite pentru ceilalți exportatori sau producători care fac obiectul examinării;

(b) sumelor reale aferente producției și vânzărilor, în cadrul unor operațiuni comerciale normale, din aceeași categorie generală de produse pe piața internă a țării de origine, pentru exportatorul sau producătorul respectiv;

(c) oricărei alte metode rezonabile, cu condiția ca suma reprezentând profitul stabilită astfel să nu depășească profitul realizat în mod normal de alți exportatori sau producători din vânzări de produse din aceeași categorie generală pe piața internă a țării de origine.

[…]

B. Prețul de export

[…]

C. Comparație

(10) Se efectuează o comparație echitabilă între prețul de export și valoarea normală. Această comparație se face în aceeași etapă a procesului comercial pentru vânzări efectuate la date cât mai apropiate posibil și ținând seama în mod corespunzător de alte diferențe care afectează comparabilitatea prețurilor. În cazul în care valoarea normală și prețul de export, stabilite, nu pot fi comparate astfel, se ține seama în fiecare caz, sub formă de ajustări, de diferențele constatate la factorii care se pretinde și se demonstrează că afectează prețurile și, prin urmare, comparabilitatea acestora. Se evită repetarea ajustărilor, mai ales în cazul în care este vorba de diferențe privind reducerile de prețuri, rabaturile, cantitățile sau etapele comercializării. În cazul în care sunt întrunite condițiile specificate, factorii care pot determina efectuarea de ajustări sunt următorii:

[…]

(j) conversiunea monedelor

În cazul în care compararea prețurilor necesită o conversiune a monedelor, aceasta trebuie efectuată utilizând cursul de schimb în vigoare la data vânzării, cu condiția ca, atunci când o vânzare de monedă străină pe piețele tranzacțiilor la termen este legată direct de vânzarea la export respectivă, să se utilizeze cursul de schimb practicat pentru vânzarea la termen. În mod obișnuit, data efectuării vânzării trebuie să fie cea care figurează pe factură, dar poate fi utilizată data contractului, a comenzii sau a confirmării comenzii în cazul în care este mai adecvată pentru a stabili condițiile materiale ale vânzării. Fluctuațiile cursului de schimb nu se iau în considerare și exportatorilor li se acordă 60 de zile pentru a ține seama de o modificare de durată a cursului de schimb în perioada efectuării examinării.

[…]”

6 Articolul 6 din acest regulament, intitulat „Examinarea”, prevede:

„(1) În urma inițierii procedurii, Comisia [Europeană], în cooperare cu statele membre, începe examinarea la nivelul Uniunii [Europene]. Această examinare are ca obiect atât dumpingul, cât și prejudiciul și acestea vor fi investigate în mod simultan.

Pentru a realiza o determinare reprezentativă, se alege o perioadă de examinare care, în cazul dumpingului, acoperă în mod normal o perioadă de cel puțin șase luni imediat anterioară inițierii procedurii.

Informațiile referitoare la o perioadă posterioară perioadei desfășurării examinării nu se iau în mod normal în considerare.

(2) Destinatarii chestionarelor utilizate într-o examinare antidumping au la dispoziție cel puțin 30 de zile pentru a răspunde. Termenul pentru exportatori curge de la data primirii chestionarului, care se consideră primit la o săptămână de la data la care a fost trimis exportatorului sau reprezentantului diplomatic indicat al țării exportatoare. Se poate acorda o prelungire de 30 de zile a termenului, ținându-se seama de termenul stabilit pentru examinare și sub rezerva ca partea în cauză să ofere un motiv întemeiat, în sensul existenței unor circumstanțe speciale, pentru a beneficia de o astfel de prelungire.

[…]”

7 Articolul 16 din regulamentul menționat, intitulat „Vizite de verificare”, are următorul cuprins:

„(1) Atunci când consideră oportun, Comisia efectuează vizite pentru a examina documentele importatorilor, exportatorilor, operatorilor comerciali, agenților, producătorilor, asociațiilor și organizațiilor profesionale și pentru a verifica informațiile furnizate cu privire la dumping și prejudiciu. În absența unui răspuns adecvat în timp util, Comisia poate alege să nu efectueze o vizită de verificare.

(2) În cazul în care este necesar, Comisia poate recurge la examinări în țările terțe sub rezerva acordului întreprinderilor respective și în absența opoziției din partea guvernului țării în cauză, înștiințat oficial. De îndată ce obține acordul întreprinderilor respective, Comisia trebuie să comunice autorităților țării exportatoare numele și adresele întreprinderilor care urmează să fie vizitate, precum și datele convenite.

(3) Întreprinderile în cauză sunt informate cu privire la natura informațiilor care urmează să fie verificate și cu privire la toate celelalte informații care urmează să fie furnizate în cursul acestor vizite, ceea ce nu împiedică solicitarea, la fața locului, a altor precizări, ținând seama de informațiile obținute.

[…]”

8 Potrivit articolului 18 din același regulament, intitulat „Lipsa cooperării”:

„[…]

(3) În cazul în care informațiile prezentate de o parte interesată nu sunt cele mai bune din toate punctele de vedere, ele nu trebuie ignorate, cu condiția ca eventualele lipsuri să nu îngreuneze excesiv stabilirea unor constatări de o acuratețe rezonabilă, ca informațiile să fie furnizate în timp util, ca ele să poată fi verificate și ca partea să fi acționat cât mai bine posibil.

[…]

(6) În cazul în care o parte interesată nu cooperează sau cooperează doar parțial și din această cauză nu sunt comunicate informații pertinente, situația părții respective poate fi mai puțin favorabilă decât în cazul în care ea ar fi cooperat.”

Istoricul cauzei

9 La punctele 2-10 din hotărârea atacată, istoricul cauzei este rezumat după cum urmează:

„2 Reclamantele sunt societăți de drept turc. Erdemir și Isdemir își desfășoară activitatea în domeniul producției și vânzării de produse plate laminate la cald. Ersem este comerciantul lor afiliat.

3 La 14 mai 2020, Comisia Europeană a deschis o anchetă antidumping privind importurile în Uniunea Europeană de anumite produse plate laminate la cald din fier, din oțel nealiat sau din alte oțeluri aliate (denumite în continuare «produsul în cauză») originare din Turcia (denumită în continuare «ancheta»).

4 Ancheta a acoperit perioada cuprinsă între 1 ianuarie și 31 decembrie 2019 (denumită în continuare «perioada de anchetă»). Examinarea tendințelor relevante pentru evaluarea prejudiciului a privit perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2016 și sfârșitul perioadei de anchetă. Reclamantele au depus observații scrise în cursul anchetei.

5 Reclamantele au fost selectate dintre cei trei exportatori turci incluși în eșantion și au depus un răspuns la chestionar la 7 iulie 2020, precum și răspunsuri la o cerere de informații suplimentare la 26 august 2020 (pentru Erdemir), la 10 septembrie 2020 (pentru Isdemir) și la 21 septembrie 2020 (pentru Ersem).

6 De la data de 28 septembrie și până la 9 octombrie 2020 a fost efectuată o verificare independentă la distanță.

7 La 6 ianuarie 2021, Comisia a adoptat Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2021/9 de instituire a unei taxe antidumping provizorii la importurile de anumite produse plate laminate la cald din fier, din oțel nealiat sau din alte oțeluri aliate, originare din Turcia (JO 2021, L 3, p. 4) (denumit în continuare «regulamentul provizoriu»), prin care exporturile reclamantelor către Uniune ale produsului în cauză au fost supuse unei taxe antidumping provizorii de 5,4 %.

8 La 23 aprilie 2021, Comisia le-a comunicat reclamantelor faptele și considerațiile esențiale pe baza cărora intenționa să instituie taxele antidumping definitive.

9 La 6 mai 2021, Comisia le-a comunicat reclamantelor concluzii definitive suplimentare potrivit cărora taxele antidumping pe care intenționa să le impună reclamantelor au fost stabilite la 5 %. Reclamantele și-au depus observațiile cu privire la respectivele concluzii la 10 mai 2021.

10 La 5 iulie 2021, Comisia a adoptat regulamentul în litigiu de instituire a unei taxe antidumping de 5 % la importurile în Uniune ale produsului în cauză fabricat de reclamante.”

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

10 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 29 septembrie 2021, recurentele au introdus o acțiune având ca obiect anularea regulamentului în litigiu.

11 În susținerea acțiunii în anulare, recurentele au invocat patru motive. Primul motiv se întemeia pe încălcarea articolului 2 alineatul (5) și alineatul (10) prima-a treia și a cincea teză, precum și a articolului 10 litera (j) din regulamentul de bază. Al doilea motiv se întemeia pe încălcarea articolului 2 alineatul (10) litera (j) din regulamentul de bază, a articolului 2.4 din acordul antidumping și a principiului bunei administrări ca urmare a respingerii de către Comisie a unei ajustări pentru câștigurile și pierderile de acoperire. Prin intermediul celui de al treilea motiv, reclamantele au invocat o încălcare a articolului 2 alineatele (5) și (6), precum și alineatul (10) prima-a treia teză din regulamentul de bază. În sfârșit, al patrulea motiv se întemeia pe încălcarea articolului 2 alineatul (6) din regulamentul de bază și a articolului 2.2.2 din acordul antidumping.

12 Prin hotărârea atacată, Tribunalul a respins aceste patru motive și, prin urmare, acțiunea în totalitate.

Concluziile părților în fața Curții

13 Prin recursul formulat, recurentele solicită Curții:

– cu titlu principal:

– anularea hotărârii atacate;

– anularea regulamentului în litigiu și

– obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate în procedura de recurs și în procedura de la Tribunal;

– cu titlu subsidiar:

– trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului și

– soluționarea odată cu fondul a cererilor privind cheltuielile de judecată efectuate în cele două proceduri.

14 Comisia solicită Curții:

– respingerea recursului și

– obligarea recurentelor la plata cheltuielilor de judecată aferente procedurii.

Cu privire la recurs

15 În susținerea recursului, recurentele invocă opt motive. Primul motiv este întemeiat pe nemotivare și pe încălcarea articolului 2 alineatul (10) litera (j) din regulamentul de bază ca urmare a unei interpretări eronate a argumentului, pe care recurentele l-au invocat în primă instanță, potrivit căruia toate cifrele furnizate fuseseră exprimate în aceeași monedă și, prin urmare, conversia suplimentară efectuată de Comisie nu era necesară. În susținerea celui de al doilea motiv, recurentele invocă o încălcare a obligației de a lua în considerare acordurile OMC de interpretare a dispozițiilor regulamentului de bază. Prin intermediul celui de al treilea motiv, recurentele critică Tribunalul că a ignorat articolul 2 alineatul (10) litera (j) din regulamentul de bază atunci când a considerat că articolul 2 alineatul (5) din acest regulament nu prevede obligația de a utiliza o anumită rată de schimb. Prin intermediul celui de al patrulea motiv, recurentele invocă faptul că Tribunalul a denaturat probele prin faptul că a apreciat că ele au solicitat și au fost de acord cu o conversie lunară și au aplicat chiar ele o astfel de conversie. Prin intermediul celui de al cincilea motiv, recurentele reproșează Tribunalului că a impus o sarcină a probei excesivă prin faptul că a impus furnizarea de noi informații cu privire la costurile de producție în lire turcești. Al șaselea motiv se întemeiază pe interpretarea eronată a articolului 2 alineatul (10) litera (j) din regulamentul de bază. Al șaptelea motiv se întemeiază pe nemotivarea hotărârii atacate, întrucât Tribunalul nu a abordat o parte din argumentele pe care recurentele

le-au invocat în primă instanță. În sfârșit, prin intermediul celui de al optulea motiv, recurentele susțin că Tribunalul a interpretat în mod eronat jurisprudența Curții și a Tribunalului referitoare la obligația de informare ce revine producătorilor-exportatori care fac obiectul unei anchete antidumping și a stabilit un conținut al acestei obligații de natură să anuleze obligația de diligență și de bună administrare a Comisiei.

Cu privire la primul motiv

Argumentația părților

16 Prin intermediul primului motiv, recurentele susțin în esență că, la punctele 45, 47-49 și 68 din hotărârea atacată, Tribunalul și-a încălcat obligația de motivare întrucât a interpretat în mod eronat argumentul invocat de reclamantele în primă instanță potrivit căruia o conversiune a monedelor nu poate fi efectuată decât atunci când este necesară și a aplicat în mod eronat articolul 2 alineatul (10) litera (j) din regulamentul de bază.

17 În opinia recurentelor, Tribunalul a examinat problema dacă conversiunile monedelor erau necesare în general, în condițiile în care ele convertiseră deja toate tranzacțiile care nu au fost exprimate în dolari americani (USD) în această monedă, care este moneda lor contabilă, în vederea înregistrării lor contabile la data fiecărei tranzacții. Contestată la Tribunal a fost conversiunea ulterioară efectuată de Comisie, din moment ce aceasta nu ar fi fost necesară pentru a putea efectua o comparație echitabilă. Astfel, toate datele relevante necesare comparării prețurilor (vânzările pe piața internă, vânzările la export, costurile de producție, precum și cifrele referitoare la costurile de vânzare, la cheltuielile administrative și la alte costuri generale) au fost declarate în dolari americani, cu toate că era inutil să se efectueze o conversiune în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (j) din regulamentul de bază. În consecință, a doua conversiune efectuată de Comisie era superfluă și încălca deci această dispoziție.

18 Cu toate acestea, Tribunalul nu a analizat necesitatea acestei a doua conversiuni a monedelor în raport cu criteriile pe care acesta le-a enunțat, potrivit cărora Comisia are obligația de a justifica conversiunile efectuate referitoare la vânzările la export, la vânzările interne și la costurile de producție. Această omisiune constituie o lipsă de motivare, precum și o aplicare eronată a articolului 2 alineatul (10) litera (j) din regulamentul de bază. Aceasta privește și punctul 68 din hotărârea atacată, potrivit căruia era necesar să se convertească costurile de producție în lire turcești, din moment ce s-a considerat necesară convertirea prețurilor de export și a valorii normale în această monedă pentru a asigura o comparație echitabilă, în sensul articolului 2 alineatul (10) din acest regulament.

19 Comisia susține că acest motiv este lipsit de temei și este inoperant.

Aprecierea Curții

20 Potrivit unei jurisprudențe constante, motivarea unei hotărâri trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul Tribunalului, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile deciziei adoptate, iar Curții să își exercite controlul jurisdicțional (Hotărârea din 13 ianuarie 2022, Germania – Ville de Paris ș.a./Comisia, C-177/19 P-C-179/19 P, EU:C:2022:10, punctul 37, precum și jurisprudența citată, și Hotărârea din 14 noiembrie 2024, LE/Comisia, C-781/22 P, EU:C:2024:960, punctul 73).

21 Pe de altă parte, în conformitate cu articolul 2 alineatul (10) litera (j) din regulamentul de bază, pentru a garanta o comparație echitabilă între prețul de export și valoarea normală, se poate efectua o ajustare sub forma unei conversiuni a monedelor.

22 În speță, contrar celor susținute de recurente, Tribunalul a examinat aspectul dacă conversiunea „ulterioară” a monedelor, care corespunde „celei de a doua” conversiuni invocate de recurente, era necesară. Înainte de a aprecia, la punctul 49 din hotărârea atacată, legalitatea acestei conversiuni, Tribunalul a constatat în mod clar că recurentele prezentaseră date, rezultate din contabilitatea lor, convertite în dolari americani. Astfel, la punctul 44 din hotărârea atacată, Tribunalul a constatat că părțile nu contestă că dolarul american era principala monedă contabilă a recurentelor. La punctul 45 din hotărârea atacată, Tribunalul a arătat că, „[p]e baza rapoartelor contabile [ale reclamantelor], Comisia a convertit în lire turcești, pe de o parte, date furnizate în dolari americani, și anume vânzările interne, vânzările la export, ajustările privind vânzările și costurile de producție, prin intermediul euro, și, pe de altă parte, vânzările la export facturate de reclamante în euro”. În continuare, Tribunalul a amintit, la punctul 46 din hotărârea atacată, că Comisia justificase „aceste conversii” în considerentul (127) al regulamentului în litigiu. Or, în acest considerent, Comisia a arătat în esență că, în primul rând, constatase că reclamantele efectuaseră tranzacții în dolari americani, în euro și în lire turcești și că, prin urmare, a trebuit să se efectueze conversiuni ale monedelor pentru a exprima valorile într-o monedă care permite comparația. În al doilea rând, Comisia a menționat că ea nu contestase faptul că recurentele convertiseră chiar ele toate valorile în americani, această monedă fiind moneda utilizată în contabilitatea lor. Totuși, această instituție a considerat adecvat să se utilizeze moneda țării în cauză, și anume lira turcească, pentru a compara valoarea normală cu prețul de export.

23 La punctul 47 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat că o conversiune a monedelor era necesară pentru a putea efectua o astfel de comparație echitabilă, din moment ce, așa cum au recunoscut recurentele, vânzările lor la export către Uniune fuseseră efectuate în euro și în dolari americani, în timp ce toate facturile de vânzări interne, cu excepția unei facturi emise de Ersem, erau redactate în lire turcești, dolarul american nefiind indicat decât ca monedă complementară. În plus, odată achitată factura, plata era exprimată în una sau în alta dintre aceste monede.

24 Procedând în acest mod, Tribunalul nu a încălcat articolul 2 alineatul (10) litera (j) din regulamentul de bază. Astfel, această dispoziție nu impunea Comisiei să ia în considerare moneda pe care recurentele declarau că o utilizau pentru operațiunile lor contabile. Așa cum Tribunalul a statuat în mod întemeiat la punctul 48 din hotărârea atacată, atunci când o astfel de conversiune se dovedește necesară, articolul 2 alineatul (10) litera (j) din regulamentul de bază nu impune acestei instituții să convertească moneda vânzărilor la export în moneda solicitată de producătorul-exportator. Astfel, faptul că recurentele au efectuat ele însele o conversie monetară în scopuri contabile nu este suficient pentru a demonstra că Comisia a încălcat această dispoziție atunci când a efectuat, pe baza dispoziției menționate, o conversiune într-o altă monedă decât cea pe care recurentele o reținuseră.

25 Din aceste considerații reiese că, contrar celor susținute de recurente, Tribunalul a examinat în concret, iar nu la modul general, aspectul dacă „a doua conversiune” efectuată de Comisie, și anume conversiunea în lire turcești, era necesară în speță. Tribunalul a examinat de asemenea în concret aspectul dacă elementele de probă prezentate de Comisie respectau criteriile enunțate cu precădere la punctele 40, 42 și 43 din hotărârea atacată.

26 Procedând astfel, Tribunalul și-a respectat obligația de motivare și nu a încălcat articolul 2 alineatul (10) litera (j) din regulamentul de bază.

27 Prin urmare, primul motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al doilea motiv

Argumentația părților

28 Al doilea motiv privește punctele 63, 66, 67 și 70 din hotărârea atacată. Acest motiv este întemeiat pe încălcarea obligației de a lua în considerare acordurile OMC de interpretare a dispozițiilor regulamentului de bază.

29 Potrivit reclamantelor, reiese în special din cuprinsul punctului 31 din Hotărârea din 20 ianuarie 2022, Comisia/Hubei Xinyegang Special Tube (C-891/19 P, EU:C:2022:38), că supremația acordurilor internaționale încheiate de Uniune impune interpretarea textelor de drept derivat al Uniunii, în măsura posibilului, în conformitate cu aceste acorduri. Totuși, la punctul 63 din hotărârea atacată, Tribunalul ar fi considerat că articolul 2.2.1.1 din acordul antidumping „nu are […] nicio influență asupra interpretării care trebuie reținută a articolului 2 alineatul (5) primul paragraf din regulamentul de bază”.

30 Refuzând, așadar, în mod nejustificat să țină seama de articolul 2.2.1.1 din acordul antidumping, astfel cum a fost interpretat de grupurile speciale și de organul de apel al OMC, pentru a interpreta articolul 2 alineatul (5) primul paragraf din regulamentul de bază, Tribunalul a ignorat limitele impuse posibilității pe care o au autoritățile însărcinate cu ancheta de a nu se raporta la documentele contabile ale unui producător-exportator. Astfel, Comisia ar fi trebuit să justifice în speță existența unui „motiv imperativ” pentru a nu se raporta la documentele contabile ale recurentelor, justificare pe care aceasta nu a furnizat-o.

31 În plus, utilizarea expresiei „pe baza registrelor contabile” la articolul 2 alineatul (5) din regulamentul de bază nu înseamnă că registrele contabile pot fi ajustate sau prelucrate în mod liber de autoritatea însărcinată cu ancheta. Desigur, din articolul 2 alineatul (5) al treilea paragraf a doua teză din acest regulament reiese că această autoritate ar avea posibilitatea să efectueze anumite ajustări ale costurilor pentru a obține un calcul mai precis și pentru a garanta o relație reală între costurile reflectate în registre și cele aferente producției și vânzării produsului specific în cauză. Totuși, după părerea recurentelor, nu s-a pus această problemă la Tribunal, deoarece Comisia a acceptat repartizarea cheltuielilor făcută de recurente.

32 Prin urmare, Tribunalul nu a ținut seama de jurisprudența grupurilor speciale și a organului de apel al OMC atunci când a decis, la punctul 66 din hotărârea atacată, că „Comisia nu este obligată să se bazeze, fără a efectua vreo verificare, pe registrele contabile prezentate de partea în cauză în cursul anchetei și […] nu este obligată să le utilizeze ca atare”.

33 Comisia solicită respingerea acestui motiv, întrucât el este întemeiat pe o interpretare eronată a punctului 63 din hotărârea atacată. În plus, acest motiv, în măsura în care vizează punctele 67 și 70 din acea hotărâre, este inoperant. El este, în orice caz, lipsit de temei.

Aprecierea Curții

34 Trebuie să se constate că al doilea motiv se întemeiază pe o interpretare eronată a punctului 63 din hotărârea atacată, în care Tribunalul a statuat că „articolul 2.2.1.1 din acordul antidumping, de care se prevalează reclamantele, conține o formulare aproape identică și, prin urmare, nu are nicio influență asupra interpretării care trebuie dată articolului 2 alineatul (5) primul paragraf din regulamentul de bază”.

35 Astfel, contrar celor susținute de recurente, din această considerație reiese că Tribunalul nu a refuzat să țină seama de articolul 2.2.1.1 din acordul antidumping sau de deciziile relevante ale grupurilor speciale sau ale organului de apel al OMC, ci, dimpotrivă, a ținut cont, având în vedere textul acestei dispoziții, și a arătat că ea era „aproape identică” cu articolul 2 alineatul (5) din regulamentul de bază. În acest fel, Tribunalul nu a afirmat că articolul 2.2.1.1 din acest acord era lipsit ca atare de relevanță, ci că modul de redactare a acestei dispoziții nu conținea niciun indiciu suplimentar în vederea interpretării articolului 2 alineatul (5) din regulamentul de bază, dată fiind redactarea aproape identică a acestor două dispoziții.

36 În plus, nu se poate reproșa Tribunalului că nu a ținut seama de deciziile relevante ale OMC referitoare la interpretarea articolului 2.2.1.1 din acordul antidumping, invocate în cererea introductivă în primă instanță. Astfel, din hotărârea atacată reiese că, fără a pune la îndoială decizia grupului special al OMC menționată la punctul 69 din hotărâre, potrivit căreia numai în cazul în care Comisia poate justifica existența unui „motiv imperativ” poate refuza să aibă în vedere registrele contabile ale producătorului în cauză, Tribunalul a constatat, la punctul 70 din această hotărâre, referindu-se la ceea ce indicase deja la punctul 67 din aceeași hotărâre, că Comisia nu a înlăturat registrele contabile ale recurentelor. Prin urmare, această instituție era cu atât mai puțin obligată să justifice existența unui asemenea de „motiv imperativ”.

37 În consecință, din hotărârea atacată nu reiese că Tribunalul a interpretat articolul 2 alineatul (5) din regulamentul de bază în sensul că permite Comisiei să înlăture registrele contabile ale producătorului-exportator fără a fi obligată să facă dovada unui „motiv imperativ” și nici că Comisia nu a avut în vedere aceste registre în speță.

38 Al doilea motiv, care se întemeiază, așadar, pe o interpretare eronată a hotărârii atacate, trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al treilea motiv

Argumentația părților

39 Prin intermediul celui de al treilea motiv, recurentele reproșează Tribunalului că a încălcat articolul 2 alineatul (10) litera (j) din regulamentul de bază atunci când a considerat, la punctul 72 din hotărârea atacată, că articolul 2 alineatul (5) din acest regulament nu prevede nicio obligație de a utiliza un anumit curs de schimb.

40 În esență, recurentele susțin că Tribunalul a statuat în mod eronat, atunci când a interpretat articolul 2 alineatul (5) din regulamentul de bază, că nu exista nicio obligație privind cursul de schimb care trebuie utilizat pentru a converti costurile de producție, în condițiile în care, pe de o

parte, articolul 2 alineatul (10) litera (j) prima teză din acest regulament impune utilizarea cursului de schimb în vigoare la data tranzacției și, pe de altă parte, Tribunalul a statuat deja că această dispoziție se aplică conversiei costurilor de producție.

41 Comisia arată că al treilea motiv trebuie respins ca inadmisibil, întrucât, pe de o parte, recurentele nu indică suficient de precis argumentul pe care înțeleg să îl întemeieze pe articolul 2 alineatul (10) litera (j) din regulamentul de bază și, pe de altă parte, prin invocarea, pentru prima dată în fața Curții, a acestei ultime dispoziții pentru a-și susține argumentul formulat la Tribunal potrivit căruia utilizarea cursurilor de schimb lunare aducea atingere articolului 2 alineatul (5) din regulamentul de bază, ele invocă un motiv nou și modifică obiectul litigiului dedus judecății Tribunalului.

42 În plus, Comisia susține că acest motiv este inoperant, având în vedere cele decise de Tribunal la punctul 67 din hotărârea atacată, pe care nu le contestă recurentele. În orice caz, motivul menționat ar trebui respins ca nefondat.

Aprecierea Curții

43 În această privință, din articolul 256 alineatul (1) al doilea paragraf TFUE, din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, precum și din articolul 168 alineatul (1) litera (d) și din articolul 169 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții rezultă că un recurs trebuie să indice cu precizie punctele criticate din hotărârea a cărei anulare se solicită, precum și argumentele de drept care susțin în mod specific această cerere, sub sancțiunea inadmisibilității recursului sau a motivului în cauză (Hotărârea din 18 decembrie 2025, Hamoudi/Frontex, C-136/24 P, EU:C:2025:977, punctul 54 și jurisprudența citată).

44 În plus, potrivit unei jurisprudențe consacrate, competența Curții în cadrul recursului este limitată la aprecierea soluției legale date cu privire la motivele și la argumentele dezbătute în fața primei instanțe. O parte nu poate, așadar, să invoce pentru prima dată în fața Curții un motiv pe care nu l-a invocat în fața Tribunalului, întrucât aceasta ar echivala cu a-i permite să sesizeze Curtea, a cărei competență în materie de recurs este limitată, cu un litigiu mai extins decât cel cu care a fost sesizat Tribunalul. În aceste condiții, este admisibil ca un recurent să formuleze un recurs invocând în fața Curții motive și argumente derivate din însăși hotărârea contestată și care urmăresc să critice temeinicia în drept a acesteia (Hotărârea din 6 octombrie 2021, Sigma Alimentos Exterior/Comisia, C-50/19 P, EU:C:2021:792, punctele 38 și 39 și jurisprudența citată).

45 În speță, în ceea ce privește admisibilitatea celui de al treilea motiv, este necesar să se constate, pe de o parte, că el indică fără echivoc eroarea invocată și nu este deci imprecis, contrar celor susținute de Comisie. Astfel, recurentele au indicat punctul contestat din hotărârea atacată, și anume punctul 72 din aceasta, arătând totodată că eroarea pe care, în opinia lor, a săvârșit-o Tribunalul constă în faptul că acesta a considerat că articolul 2 alineatul (5) din regulamentul de bază nu prevede nicio obligație de a utiliza un anumit curs de schimb, în condițiile în care, la punctul 40 din hotărârea atacată, acesta a statuat că articolul 2 alineatul (10) litera (j) din acest regulament se aplică conversiunii costurilor de producție, ceea ce presupunea utilizarea obligatorie a cursului de schimb în vigoare la data vânzării.

46 Pe de altă parte, în cererea lor de sesizare a Tribunalului, recurentele au arătat că utilizarea unui curs de schimb lunar în locul unui curs zilnic, astfel cum prevede articolul 2 alineatul (10) litera (j) din regulamentul de bază și la care recurentele au recurs pentru ținerea contabilității lor, a dus la încălcarea articolului 2 alineatul (5) din acest regulament. Prin urmare, în măsura în care,

prin intermediul celui de al treilea motiv, recurentele reproșează Tribunalului în esență că a înlăturat acest argument pe care ele l-au invocat în fața sa, nu se poate considera că acest motiv modifică obiectul litigiului dedus judecății Tribunalului.

47 Din considerațiile precedente rezultă că al treilea motiv este admisibil.

48 În plus, contrar celor pretinse de Comisie, punctul 67 din hotărârea atacată nu este suficient pentru a justifica decizia Tribunalului potrivit căreia Comisia putea utiliza un curs de schimb lunar pentru conversiunile efectuate de această instituție la verificarea costurilor de producție ale recurentelor.

49 În ceea ce privește temeinicia acestui al treilea motiv, trebuie amintit că, potrivit articolului 2 alineatul (3) din regulamentul de bază, valoarea normală a produsului similar se calculează, în situații speciale, pe baza costului de producție din țara de origine, la care se adaugă o sumă rezonabilă pentru costurile de vânzare, cheltuielile administrative și alte costuri generale și pentru profit.

50 Mai mult, articolul 2 alineatul (5) din regulamentul de bază precizează, printre altele, că valoarea cheltuielilor se calculează în mod normal pe baza registrelor contabile ale părții care face obiectul anchetei, cu condiția ca aceste registre să respecte principiile contabile general acceptate ale țării respective și să țină seama în mod rezonabil de costurile de producție și de vânzare ale produsului respectiv. În caz contrar, aceste costuri sunt ajustate sau stabilite pe baza costurilor altor producători sau exportatori din aceeași țară sau, în cazul în care aceste informații nu sunt disponibile sau nu pot fi utilizate, pe baza oricăror alte informații rezonabile.

51 Această din urmă dispoziție nu cuprinde însă nicio referire la o conversiune a cuantumului acestor cheltuieli care trebuie luate în considerare, exprimate într-o anumită monedă și *a fortiori* nici la tipul de curs de schimb care ar trebui utilizat cu ocazia acestei conversiuni.

52 Prin urmare, Tribunalul a statuat fără a săvârși o eroare de drept că articolul 2 alineatul (5) din regulamentul de bază nu prevede nicio obligație de a utiliza un anumit tip de curs de schimb.

53 Această considerație nu este pusă la îndoială de faptul că articolul 2 alineatul (10) litera (j) din regulamentul de bază prevede că trebuie efectuată o comparație echitabilă între prețul de export și valoarea normală și că o astfel de comparație poate necesita o conversiune monetară utilizând, în principiu, cursul de schimb în vigoare la data vânzării, cu excepția cazului în care o vânzare de monedă străină pe piețele la termen este direct legată de vânzarea la export avută în vedere, caz în care se utilizează cursul de schimb practicat pentru vânzarea la termen.

54 Astfel, rezultă cu claritate din textul acestei ultime dispoziții că expresia „cursul de schimb în vigoare la data vânzării” care se regăsește în cuprinsul ei face referire la prețul vânzărilor, iar nu la valoarea cheltuielilor care sunt luate în considerare pentru calcularea valorii normale.

55 Această interpretare este compatibilă cu interpretarea articolului 2.4.1 din acordul antidumping, care corespunde articolului 2 alineatul (10) litera (j) din regulamentul de bază, interpretare rezultată din raportul grupului special al OMC din 22 decembrie 2000 în cauza Statele Unite – Măsuri antidumping care vizează tabla din oțel inoxidabil în rulouri, precum și foile și benzile din oțel inoxidabil originare din Coreea (Statele Unite – Oțel inoxidabil) (WT/DS 179/R), invocat de reclamante, și care privea printre altele aspectul dacă se efectuaseră, în scopul comparației echitabile, conversiuni monetare ale prețurilor, cu încălcarea acestui articol 2.4.1.

56 În această privință, trebuie remarcat că această interpretare a articolului 2.4.1 din acordul antidumping, care se regăsește la alineatele 6.9-6.41 din acest raport, privește doar regula enunțată în prima parte a primei teze a articolului 2.4.1 din acordul antidumping, potrivit căreia conversiunea monedelor nu trebuie efectuată decât atunci când este necesară pentru o comparație echitabilă. În schimb, raportul menționat nu se referă deloc la aplicarea în cazul costurilor de producție a celorlalte dispoziții enunțate în această primă teză, referitoare la stabilirea cursului de schimb aplicabil cu ocazia unei conversiuni a modelor în vederea unei comparații echitabile.

57 Din considerațiile care precedă rezultă că al treilea motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al patrulea motiv

Argumentația părților

58 Prin intermediul celui de al patrulea motiv, recurentele contestă faptul că Tribunalul a putut să considere în mod valid la punctul 73 din hotărârea atacată, în primul rând, că ele au solicitat și au fost de acord cu utilizarea de către Comisie a unui curs de schimb lunar atât pentru vânzări, cât și pentru cheltuieli și, în al doilea rând, că ele însele furnizaseră acestei instituții o listă cu vânzările pe piața internă exprimate în dolari americani și convertite în lire turcești utilizând cursuri de schimb lunare. Printr-o astfel de decizie, Tribunalul a denaturat elementele de probă supuse aprecierii sale.

59 În această privință, recurentele susțin în esență că, după ce au contestat, în etapa provizorie, conversiunea monedelor făcută de Comisie, ele au solicitat o utilizare coerentă a tipurilor de curs de schimb pentru convertirea costurilor de producție și de vânzare. După ce Comisia a modificat, în etapa informării finale, cursurile de schimb utilizate, recurentele au primit efectiv în mod favorabil utilizarea coerentă a aceluiași tip de curs de schimb, și anume cursul de schimb lunar, dar numai în măsura în care în acest fel se eliminau efectele de denaturare cele mai grave ale metodei precedente în ceea ce privește calculul marjei de dumping și arătând totodată în esență că costurile exprimate în lire turcești utilizate de Comisie nu reflectau costurile de producție ale Erdemir și Isdemir care figurau în registrele lor contabile.

60 În opinia recurentelor, din observațiile pe care le-au transmis după etapa informării finale reiese că ele nu au solicitat utilizarea unui curs de schimb lunar, ci doar că au privit „în mod favorabil” utilizarea unui astfel de tip de curs de schimb, întrucât acest lucru era coerent în raport cu metoda anterioară utilizată de Comisie, și că ele au continuat să își mențină argumentul conform căruia utilizarea unui curs de schimb lunar în locul unui curs zilnic contravenea articolului 2 alineatul (5) din regulamentul de bază. Tribunalul a denaturat deci elementele de probă din dosar.

61 De asemenea, considerația de la punctul 73 din hotărârea atacată, potrivit căreia recurentele furnizaseră o listă cu date privind vânzările pe piața internă convertite cu ajutorul unui curs de schimb lunar, și insinuarea că ele „consimțiseră” în acest fel să fie utilizat un curs de schimb lunar constituie de asemenea o denaturare a elementelor de probă. De fapt, această listă a fost furnizată numai la cererea expresă a Comisiei, cu ocazia verificării independente la distanță, pentru a evita ca aceasta să decidă să își formuleze concluziile pe baza datelor disponibile în temeiul articolului 18 din regulamentul de bază pentru motivul că informațiile solicitate nu ar fi fost comunicate.

62 Comisia consideră că al patrulea motiv trebuie respins ca inoperant sau, în orice caz, ca nefondat.

Aprecierea Curții

63 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe consacrate, o denaturare a elementelor de probă există în special atunci când Tribunalul a depășit în mod vădit limitele unei aprecieri rezonabile a acestor elemente de probă. Denaturarea trebuie să reiasă în mod evident din înscrisurile de la dosar, fără a fi necesară o nouă apreciere a faptelor și a probelor. În această privință, nu este suficient să se arate că un document ar putea face obiectul unei interpretări diferite de cea reținută de Tribunal (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 februarie 2023, Comisia/Italia și Spania, C-635/20 P, EU:C:2023:98, punctul 127, precum și jurisprudența citată).

64 În speță, Tribunalul a constatat, la punctul 73 din hotărârea atacată, că, „în cursul anchetei, recurentele au solicitat în mod explicit Comisiei să aibă aceeași abordare pentru cursurile de schimb ale vânzărilor și ale costurilor prin recurgerea la un curs de schimb lunar. Ulterior, în cursul procedurii administrative, recurentele au primit favorabil abordarea Comisiei constând în alinierea cursurilor de schimb prin utilizarea unui curs lunar. În plus, în lista „tranzacție cu tranzacție” privind vânzările interne pe care recurentele au comunicat-o Comisiei, acestea incluseseră chiar ele un curs de schimb lunar mediu pentru conversiunea [dolarilor americani în lire turcești]”.

65 Or, trebuie să se constate că recurentele nu au dovedit că reieșea în mod vădit din probele din dosar că au solicitat utilizarea unui curs de schimb zilnic în locul unui curs de schimb lunar.

66 Astfel, deși din observațiile lor cu privire la informarea finală reiese că recurentele considerau că costurile de producție reținute de Comisie nu le reflectau pe cele ale Erdemir și Isdemir care figurau în registrele lor contabile, din aceste observații nu rezultă în mod expres că sursa acestei pretinse neconcordanțe era lipsa unei conversiuni zilnice.

67 În plus, în ultima teză a punctului 73 din hotărârea atacată, Tribunalul a constatat că recurentele au furnizat o listă cu date privind vânzările pe piața internă convertite pe baza unui curs de schimb lunar, aspect necontestat de recurente în recursul formulat.

68 Prin urmare, nu se poate considera că, la punctul 73 din hotărârea atacată, Tribunalul ar fi depășit limitele unei aprecieri rezonabile a acestor observații sau ar fi denaturat elementele de probă supuse aprecierii sale.

69 În consecință, al patrulea motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al cincilea motiv

Argumentația părților

70 Prin intermediul celui de al cincilea motiv, recurentele critică punctul 74 din hotărârea atacată și reproșează Tribunalului că le-a impus o sarcină a probei excesivă prin faptul că le-a cerut să furnizeze noi informații cu privire la costurile de producție în lire turcești.

71 Referindu-se la Hotărârea din 21 februarie 2024, Sinopec Chongqing SVW Chemical ș.a./Comisia (T-762/20, EU:T:2024:113, punctul 129), potrivit căreia ar reveni instituțiilor Uniunii, printre altele în temeiul principiului bunei administrări, sarcina să indice părții care solicită aplicarea unei ajustări ce informații sunt necesare în acest scop și să nu îi impună o sarcină a probei

nerezonabilă, recurentele susțin că, având în vedere termenul de numai zece zile acordat pentru a formula observații în etapa informării finale, le-ar fi fost aproape imposibil să furnizeze un nou cost de producție convertit în lire turcești pe baza unui curs de schimb zilnic. În orice caz, Tribunalul a indicat la punctul 114 din hotărârea atacată că o nouă listă furnizată după finalizarea verificării (sau a verificării independente la distanță) nu ar fi putut fi luată în considerare, astfel încât interesul pe care l-ar fi avut de a furniza o atare listă nu ar fi fost clar.

72 Comisia consideră că al cincilea motiv trebuie respins ca inadmisibil, întrucât recurentele contestă în esență aprecierea faptelor efectuată de Tribunal. Astfel, acesta din urmă a considerat, în limitele competenței sale de apreciere suverane, că recurentele avuseseră suficient timp pentru a comunica propriile conversiuni în lire turcești a datelor referitoare la vânzări și la costurile de producție, aplicând în acest scop propriul tip de curs de schimb. Recurentele nu au invocat o denaturare a faptelor în această privință. În plus, argumentul întemeiat pe încălcarea principiului bunei administrări pentru faptul că le-a fost impusă o sarcină a probei excesivă nu a fost invocat la Tribunal și ar fi, așadar, lipsit de pertinență. În orice caz, contrar celor susținute de recurente, acestea ar fi dispus de mai mult de zece zile pentru a furniza datele sus-menționate, fapt pe care ele nu îl contestă. Prin urmare, acest motiv trebuie respins.

Aprecierea Curții

73 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, Curtea nu este competentă să se pronunțe asupra situației de fapt și nici, în principiu, să examineze probele pe care Tribunalul le-a reținut în susținerea acesteia. Astfel, din moment ce aceste probe au fost obținute în mod legal și au fost respectate principiile generale ale dreptului, precum și normele de procedură aplicabile în materie de sarcină a probei și de administrare a probelor, numai Tribunalul are competența de a aprecia valoarea care trebuie să fie atribuită elementelor care i-au fost prezentate. Prin urmare, această apreciere nu constituie, cu excepția cazului denaturării acestor elemente, o problemă de drept supusă ca atare controlului Curții. Totuși, pretinsa nerespectare a normelor aplicabile în materie de probă constituie o chestiune de drept care este admisibilă în stadiul recursului (Hotărârea din 26 ianuarie 2017, Maxcom/City Cycle Industries, C-248/15 P, C-254/15 P și C-260/15 P, EU:C:2017:62, punctele 52 și 53).

74 La punctul 74 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat că, „[î]n urma schimburilor cu Comisia și în special a comunicării prealabile prin care aceasta și-a indicat intenția de a converti în lire turcești datele declarate de recurente referitoare la vânzări și la costurile de producție, acestea din urmă aveau posibilitatea de a comunica propriile conversiuni în lire turcești ale cifrelor menționate, utilizând eventual un curs de schimb zilnic, ceea ce ele nu au făcut”.

75 Prin aceasta, Tribunalul, contrar celor susținute de recurente, nu le-a impus vreo sarcină a probei atunci când a considerat că aveau obligația de a furniza Comisiei propriile conversiuni în lire turcești ale datelor în cifre privind vânzările și costurile de producție, ci doar a constatat, pe baza unei aprecieri suverane a faptelor, în privința cărora recurentele nu invocă o denaturare, că, ținând seama de momentul în care au fost informate cu privire la intenția Comisiei de a converti ea însăși aceste date în lire turcești, ele avuseseră posibilitatea și timpul necesar pentru a comunica propriile cifre în această privință, dar ele s-au abținut totuși să o facă. Tribunalul s-a limitat astfel să constate că recurentele au omis să comunice Comisiei propriile conversiuni ale datelor sus-menționate, acesta fiind un element care se coroborează cu motivele invocate la punctul 73 din hotărârea atacată ce justifică concluzia, enunțată la punctul 75 din aceasta, că acest curs de schimb lunar mediu putea fi utilizat de Comisie pentru respectivele conversiuni și că, procedând astfel, nu a încălcat articolul 2 alineatul (5) din regulamentul de bază.

76 Din moment ce al cincilea motiv se întemeiază pe o interpretare eronată a hotărârii atacate, acesta trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al șaselea motiv

Argumentația părților

77 Prin intermediul celui de al șaselea motiv, în care sunt criticate punctele 85-87 și 91-94 din hotărârea atacată, recurentele susțin că Tribunalul a încălcat articolul 2 alineatul (10) litera (j) din regulamentul de bază prin faptul că s-a referit mai degrabă la valutele vizate de contractul de acoperire a riscurilor decât la data când este stabilit cursul de schimb în acest contract.

78 În opinia recurentelor, această dispoziție pune accentul pe data cursului de schimb, independent de monedele al căror curs de schimb este stabilit prin contractul de acoperire a riscurilor. Acest lucru reiese din trimiterea la „data vânzării” reluată în fiecare dintre frazele dispoziției menționate. În plus, o astfel de trimitere la această dată mai curând decât la monedele vizate de contractul de acoperire a riscurilor ar fi logică din punct de vedere financiar, având în vedere faptul că cursurile de schimb dintre diferitele monede sunt interconectate.

79 Astfel, recurentele adaugă că, dacă ar fi nevoie să se rețină poziția potrivit căreia operațiunile de acoperire a riscurilor pot fi luate în considerare numai atunci când o operațiune privește moneda străină menționată în factură și valuta de conversiune utilizată de Comisie, ar fi prea ușor ca aceasta să eludeze obligația prevăzută la articolul 2 alineatul (10) litera (j) prima teză din regulamentul de bază. Într-adevăr, Comisia ar putea converti tranzacțiile în euro sau în alte monede pentru a nu trebui să țină seama de operațiunile de acoperire a riscurilor între euro și lira turcească. Or, interpretarea acestei dispoziții nu ar trebui să permită Comisiei să o priveze de efectul său util.

80 Comisia apreciază că al șaselea motiv trebuie respins ca inoperant, întrucât recurentele nu contestă punctul 82 din hotărârea atacată. Acest motiv ar fi, în orice caz, nefondat.

Aprecierea Curții

81 În primul rând, Comisia susține în mod eronat că al șaselea motiv este inoperant pentru motivul că recurentele nu au contestat punctul 82 din hotărârea atacată. Astfel, acest punct nu face decât să redea conținutul considerentului (98) al regulamentului în litigiu, fără ca Tribunalul să efectueze la acest punct o apreciere a temeiniciei acestui considerent, astfel încât faptul că punctul menționat nu este contestat nu este suficient pentru a face inoperant acest motiv.

82 În al doilea rând, în ceea ce privește temeinicia acestui motiv, este necesar să se arate că, la punctele 85-87 și 91-94 din hotărârea atacată, Tribunalul a confirmat abordarea urmată de Comisie în regulamentul în litigiu, potrivit căreia contractele de acoperire a riscurilor încheiate de recurente nu prezentau relevanță în ceea ce privește conversiunile monedelor efectuate de această instituție pentru a garanta o comparație echitabilă între prețul de export și valoarea normală, conform articolului 2 alineatul (10) din regulamentul de bază.

83 Mai precis, Tribunalul a arătat, la punctul 85 din hotărârea atacată, că nu a existat o acoperire a riscurilor pentru tranzacțiile facturate în dolari americani, ci numai pentru cele facturate în euro, și că vânzările la export ale recurentelor efectuate în euro au trebuit convertite în lire turcești de către Comisie pentru a asigura o comparație echitabilă între acestea și vânzările interne, operațiune pe care această instituție a realizat-o direct, fără o conversiune intermediară în dolari americani, contrar celor afirmate de recurente. În plus, Tribunalul a statuat că, întrucât contractele de acoperire a riscurilor în cauză prevedeau o acoperire în dolari americani stabilind o rată de conversiune între euro și dolarul american, această conversiune era străină de operațiunea de conversiune efectuată de Comisie, și anume din euro în lira turcească. Prin urmare, Tribunalul a respins argumentul recurentelor potrivit căruia Comisia era obligată să utilizeze rata de conversiune prevăzută în contractele de acoperire a riscurilor.

84 Recurentele consideră că această apreciere se întemeiază pe o interpretare eronată a articolului 2 alineatul (10) litera (j) din regulamentul de bază, prin aceea că ea are legătură mai curând cu monedele avute în vedere în contractul de acoperire a riscurilor decât cu data când este stabilit cursul de schimb în acest contract, menționată totuși în dispoziția amintită, și încalcă efectul util al acesteia din urmă.

85 În această privință, trebuie amintit mai întâi că, potrivit articolului 2 alineatul (10) litera (j) din regulamentul de bază, se efectuează o comparație echitabilă între prețul de export și valoarea normală. Această comparație se face în aceeași etapă a procesului comercial pentru vânzări efectuate la date cât mai apropiate posibil și ținând seama în mod corespunzător de alte diferențe care afectează comparabilitatea prețurilor. În cazul în care valoarea normală și prețul de export stabilite nu pot fi comparate astfel, se ține seama în fiecare caz, sub formă de ajustări, de diferențele constatate la factorii cu privire la care se pretinde și se demonstrează că afectează prețurile și, prin urmare, comparabilitatea acestora.

86 Printre factorii în temeiul cărora pot fi operate ajustări figurează, la litera (j) a acestui articol 2 alineatul (10), conversiunea monedelor. Această dispoziție prevede că, în cazul în care compararea prețurilor necesită o conversiune a monedelor, aceasta trebuie efectuată utilizând cursul de schimb în vigoare la data vânzării, cu condiția ca, atunci când o vânzare de monedă străină pe piețele tranzacțiilor la termen este legată direct de vânzarea la export respectivă, să se utilizeze cursul de schimb practicat pentru vânzarea la termen. Dispoziția menționată precizează totodată că, în mod obișnuit, data efectuării vânzării trebuie să fie cea care figurează pe factură, dar poate fi utilizată data contractului, a comenzii sau a confirmării comenzii în cazul în care este mai adecvată pentru a stabili condițiile materiale ale vânzării. Fluctuațiile cursului de schimb nu se iau în considerare și exportatorilor li se acordă 60 de zile pentru a ține seama de o modificare de durată a cursului de schimb în perioada de anchetă.

87 Astfel, atunci când este necesară o conversiune a monedelor pentru a compara în mod echitabil prețul de export și valoarea normală, articolul 2 alineatul (10) litera (j) din regulamentul de bază precizează modul în care trebuie stabilit cursul de schimb aplicabil acestei conversiuni. Acest curs de schimb trebuie să corespundă celui care este în vigoare la data vânzării, cu excepția cazului în care cursul respectiv a fost convenit cu ocazia unei vânzări la termen în legătură directă cu vânzarea la export care trebuie luată în considerare în comparația cu valoarea normală. Astfel, din termenii acestei dispoziții reiese că, în cazul în care vânzarea de monedă străină pe piața tranzacțiilor la termen este direct legată de vânzarea la export avută în vedere, se utilizează cursul de schimb pentru vânzarea la termen. Dispoziția menționată precizează de altfel cum se determină data vânzării atunci când aceasta trebuie să fie luată în considerare și indică faptul că fluctuațiile cursurilor de schimb nu vor fi luate în considerare.

88 În continuare, trebuie subliniat că articolul 2 alineatul (10) litera (j) din regulamentul de bază nu oferă nicio indicație cu privire la moneda în care trebuie efectuată conversiunea atunci când această conversiune este necesară pentru a efectua o comparație echitabilă între prețul de export și valoarea normală. Rezultă că, atunci când o conversiune a monedelor se impune pentru a putea efectua o astfel de comparație, Comisia dispune de o marjă de apreciere pentru a determina în ce monedă vor trebui convertite aceste prețuri. Controlul jurisdicțional al unei asemenea aprecieri trebuie să se limiteze la verificarea respectării normelor de procedură, a exactității materiale a situației de fapt reținute pentru alegerea monedei contestate, a absenței unei erori vădite în aprecierea acestor fapte sau a absenței unui abuz de putere (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 noiembrie 2024, Hengshi Egypt Fiberglass Fabrics și Jushi Egypt for Fiberglass Industry/Comisia, C-269/23 P și C-272/23 P, EU:C:2024:984, punctul 125, precum și jurisprudența citată).

89 În sfârșit, astfel cum a amintit Tribunalul în mod întemeiat la punctul 84 din hotărârea atacată, un contract de acoperire a riscurilor permite blocarea, la momentul încheierii contractului, a cursului de schimb care trebuie aplicat unei tranzacții monetare care va avea loc la o dată viitoare și reducerea în acest mod a riscului financiar la care este expus un contractant din cauza fluctuațiilor defavorabile ale cursurilor de schimb.

90 Un contract de acoperire a riscurilor stabilește astfel un curs de schimb pentru vânzarea la termen, în sensul articolului 2 alineatul (10) litera (j) din regulamentul de bază.

91 Cu toate acestea, din moment ce, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 87 și 88 din prezenta hotărâre, această dispoziție precizează modul în care trebuie stabilit cursul de schimb aplicabil unei conversiuni a monedelor pentru a compara prețul de export și valoarea normală, dar nu oferă nicio indicație cu privire la alegerea monedei în care trebuie efectuată această conversiune, Comisia nu poate fi obligată în temeiul dispoziției menționate să ia în considerare monedele utilizate în acest contract de acoperire a riscurilor pentru a efectua această comparație și nici, prin urmare, să utilizeze cursul de schimb stabilit prin contractul menționat pentru simplul motiv că este direct legat de vânzarea la export avută în vedere.

92 Pentru ca Comisia să fie obligată să ia în considerare cursul de schimb stabilit printr-un contract de acoperire, este necesar nu numai ca acest contract să fie direct legat de vânzarea la export în cauză, ci și ca moneda vizată de contractul menționat să fie și cea în care această instituție consideră că este necesar să convertească prețurile pentru a permite o comparație echitabilă între prețul de export și valoarea normală. Faptul că un contract de acoperire este direct legat de vânzarea la export în cauză nu oferă însă nicio indicație cu privire la aspectul dacă moneda al cărei curs de schimb este stabilit prin acest contract este cea în care trebuie convertite prețurile de export și valoarea normală pentru a garanta comparația echitabilă a acestora, în conformitate cu articolul 2 alineatul (10) prima teză din regulamentul de bază.

93 Prin urmare, contrar celor susținute de recurente, din faptul că articolul 2 alineatul (10) litera (j) din regulamentul de bază pune accentul pe data cursului de schimb, independent de monedele al căror curs de schimb este stabilit prin contract, nu rezultă că, atunci când un producător-exportator a încheiat un contract de acoperire a riscurilor, Comisia are neapărat obligația de a efectua o conversiune în funcție de monedele menționate în acest contract pentru a garanta o comparație echitabilă între prețul de export și valoarea normală.

94 În plus, recurentele susțin în mod eronat că faptul că un contract de acoperire a riscurilor nu trebuie luat în considerare de Comisie decât atunci când operațiunea privește moneda străină de întocmire a facturii și moneda străină de conversiune utilizate de Comisie ar echivala cu a permite acestei instituții să eludeze obligația prevăzută la articolul 2 alineatul (10) litera (j) prima teză din regulamentul de bază. Astfel, după cum s-a arătat la punctele 91 și 92 din prezenta hotărâre, această obligație privește numai modul de stabilire a cursului de schimb care trebuie aplicat pentru realizarea unei comparații echitabile, iar nu alegerea monedelor care trebuie convertite.

95 De altfel, contrar celor susținute tot de recurente, această interpretare a articolului 2 alineatul (10) litera (j) din regulamentul de bază nu are efectul de a permite Comisiei să priveze obligația menționată de orice efect util. Într-adevăr, atunci când această instituție consideră că trebuie convertite prețurile vânzărilor la export într-o altă monedă decât cea care face obiectul unui contract de acoperire a riscurilor direct legat de aceste vânzări, această instituție rămâne în principiu obligată, în virtutea articolului 2 alineatul (10) litera (j) prima teză din acest regulament, să utilizeze cursul de schimb în vigoare la data vânzării.

96 În plus – și mai important, atunci când alege moneda în care consideră că trebuie convertite prețurile în discuție, Comisia este obligată, în temeiul obligației de principiu care se desprinde din articolul 2 alineatul (10) prima teză din acest regulament, să garanteze că această alegere permite o comparație echitabilă între prețul de export și valoarea normală. Alegerea menționată, care se înscrie în puterea de apreciere de care dispune această instituție ca urmare a complexității situațiilor economice și politice pe care trebuie să le examineze, rămâne supusă controlului instanței Uniunii, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 88 din prezenta hotărâre.

97 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se aprecieze că Tribunalul nu a efectuat o interpretare eronată a articolului 2 alineatul (10) litera (j) din regulamentul de bază atunci când a statuat, după ce a constatat că contractele de acoperire a riscurilor încheiate de recurente stabileau un curs de schimb între euro și dolarul american, că această rată nu era relevantă pentru conversiunea prețurilor vânzărilor la export efectuată de Comisie, și anume din euro în lira turcească.

98 Prin urmare, al șaselea motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al optulea motiv

Argumentația părților

99 Prin intermediul celui de al optulea motiv, prin care se critică punctele 108-117 din hotărârea atacată, recurentele reproșează Tribunalului că a dedus în mod eronat din jurisprudența Curții și a Tribunalului, citată la aceste puncte și care privesc aplicarea articolului 18 din regulamentul de bază, o obligație de informare în sarcina producătorilor-exportatori supuși unei anchete, care constă în a furniza Comisiei, de la începutul procedurii și acționând cât mai bine posibil, toate informațiile utile pentru buna înțelegere a datelor lor pentru a nu risca să împiedice buna desfășurare a procedurii antidumping și pentru a permite acestei instituții să efectueze verificările necesare în timp util. Or, în primul rând, această jurisprudență, referitoare la articolul 18 din regulamentul de bază privind lipsa cooperării, nu ar putea fi transpusă în speță întrucât recurentele au cooperat la procedura antidumping. În al doilea rând, Tribunalul a conferit acestei obligații de informare un conținut prea extins, permițând Comisiei să nu țină seama de anumite informații atunci când ea apreciază că ele nu sunt clare, fără ca această

instituție să fie nevoită să încerce să le clarifice în virtutea competenței sale de a solicita informații suplimentare de la producătorii-exportatori. Articolul 18 alineatul (3) din regulamentul de bază admite însă o anumită flexibilitate, întrucât prevede că informațiile care „nu sunt cele mai bune din toate punctele de vedere” nu pot fi înlăturate de plin drept de Comisie. Drept urmare, în al treilea rând, impunerea unei astfel de obligații producătorilor-exportatori ar risca să anuleze obligația Comisiei de diligență și de bună administrare.

100 Comisia consideră că al optulea motiv trebuie respins ca nefondat.

101 În această privință, Comisia arată, în primul rând, că afirmațiile recurentelor în sensul că în mod eronat Tribunalul le-a reproșat că nu au furnizat încă de la începutul procedurii antidumping toate informațiile utile pentru buna înțelegere a datelor provenite de la acestea sunt vădit inadmisibile. Într-adevăr, prin aceste afirmații, recurentele solicită Curții, fără a invoca vreo denaturare a observațiilor lor în această privință sau a elementelor din dosar, să substituie aprecierea Tribunalului cu propria apreciere a elementelor de fapt și de probă. În al doilea rând, întemeindu-și argumentația pe articolul 18 alineatul (3) din regulamentul de bază, recurentele invocă un motiv nou, deci inadmisibil în faza recursului. Astfel, recurentele nu au susținut la Tribunal nici că această dispoziție fusese încălcată de Comisie prin faptul că nu a ținut seama de informațiile furnizate de ele cu privire la rolul pe care îl avea Erdemir în vânzările interne ale Isdemir, nici că această instituție nu și-a îndeplinit obligația de diligență sau de bună administrare.

102 Comisia susține că al optulea motiv este, în orice caz, nefondat.

Aprecierea Curții

– *Cu privire la admisibilitate*

103 În primul rând, trebuie să se constate că prin prezentul motiv nu se urmărește să se conteste aprecierea Tribunalului referitoare la elementele de fapt și de probă furnizate de recurente și nici constatarea făcută de acesta la punctul 110 din hotărârea atacată în sensul că, având în vedere informațiile furnizate de recurente în ceea ce privește vânzările interne ale Isdemir, era greu pentru Comisie să verifice dacă atribuțiile legate de vânzare ale Erdemir se reflectau în mod corect în costurile de vânzare, în cheltuielile administrative și în celelalte costuri generale (denumite în continuare „costurile VAG”) declarate de Isdemir. Astfel, prin intermediul celui de al optulea motiv, recurentele reproșează Tribunalului că, la punctul 116 din hotărârea atacată, a conferit, în temeiul propriei jurisprudențe și al jurisprudenței Curții, un conținut prea extins obligației de informare pe care o au producătorii-exportatori care fac obiectul unei anchete antidumping.

104 Întrucât prin acest motiv nu se solicită Curții să efectueze o nouă apreciere a elementelor de fapt sau de probă, ci să se aplece asupra unei chestiuni de drept, excepția de inadmisibilitate invocată de Comisie în această privință trebuie respinsă.

105 În al doilea rând, este necesar să se arate că motivul nu este nici nou, întrucât se întemeiază pe o încălcare neinvocată în primă instanță a articolului 18 alineatul (3) din regulamentul de bază.

106 Astfel, potrivit unei jurisprudențe constante, un recurent poate să formuleze un recurs invocând motive derivate din însăși hotărârea atacată prin care să conteste temeinicia în drept a acesteia (Hotărârea din 6 septembrie 2018, Republica Cehă/Comisia, C-4/17 P, EU:C:2018:678, punctul 24, și Hotărârea din 6 octombrie 2021, Sigma Alimentos Exterior/Comisia, C-50/19 P, EU:C:2021:792, punctul 39, precum și jurisprudența citată).

107 Or, în speță, recurentele susțin că, pentru a înlătura primul aspect al celui de al treilea motiv al acțiunii lor, Tribunalul s-a întemeiat pe o jurisprudență referitoare la aplicarea articolului 18 din regulamentul de bază. Tocmai acesta este contextul în care reclamantele invocă o încălcare a articolului 18 alineatul (3) din acest regulament, dar nu de către Comisie, ci de către Tribunal, întrucât nu a respectat conținutul exact al obligației de informare pe care o au în temeiul acestei dispoziții. Ele nu reproșează Comisiei nici faptul că și-a încălcat obligația de diligență sau de bună administrare, dar susțin că obligația de informare, astfel cum a fost interpretată de Tribunal, ar conduce la anihilarea acestei obligații. Este vorba, așadar, despre o chestiune de drept care ține de competența Curții sesizate cu recurs.

108 Rezultă că excepția de inadmisibilitate invocată în această privință de Comisie trebuie respinsă.

– *Cu privire la fond*

109 În esență, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 103 din prezenta hotărâre, recurentele reproșează Tribunalului că a încălcat articolul 18 din regulamentul de bază nu doar pentru că a considerat că ele aveau în speță obligația de informare care rezultă din această dispoziție, în condițiile în care recurentele cooperaseră la anchetă, ci și pentru că a conferit acestei obligații, pe baza propriei jurisprudențe și a celei a Curții, un conținut prea extins, în sensul că ea permite Comisiei să refuze să țină seama de anumite informații pentru motivul că nu erau suficient de clare. Or, din articolul 18 alineatul (3) din regulamentul de bază ar trebui să se deducă o anumită toleranță în această privință. În plus, dacă s-ar recunoaște un asemenea conținut pentru această obligație de informare ar exista riscul ca obligația de diligență și de bună administrare a Comisiei să fie anihilată, în sensul că ea nu ar fi obligată să solicite eventuale clarificări în temeiul competenței sale de a solicita informații suplimentare.

110 În această privință trebuie amintit că reiese din coroborarea articolelor 6, 16 și 18 din regulamentul de bază că, atunci când Comisia efectuează o anchetă cu privire la existența unui dumping și a unui prejudiciu, ea trebuie să urmărească în mod prioritar să obțină informații pertinente pe baza unei cooperări voluntare a părților interesate. În plus, Comisia este obligată, în conformitate cu obiectivul regulamentului de bază de a stabili existența unui dumping și a unui prejudiciu în mod obiectiv pentru a institui taxe antidumping adaptate, să examineze cu toată diligența necesară toate informațiile de care dispune (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 mai 2022, Comisia/Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, punctele 48 și 50, precum și jurisprudența citată).

111 La punctele 112-114 din hotărârea atacată, Tribunalul a amintit obligațiile care revin, în cadrul unei anchete antidumping, atât Comisiei, cât și producătorilor-exportatori. În mod deosebit, referindu-se la precedente jurisprudențiale care privesc interpretarea articolelor 6 și 16 din acest regulament sau a regulamentului pe care l-a înlocuit, Tribunalul a arătat că părțile cărora le este transmis un chestionar sunt obligate să furnizeze Comisiei informațiile care să îi permită să finalizeze ancheta antidumping. Acesta a mai evocat interesul de a efectua o verificare la fața locului sau o verificare independentă la distanță, în scopul verificării probelor colectate de la părțile care fac obiectul unei astfel de anchete.

112 În plus, Tribunalul a făcut trimitere la jurisprudența referitoare la interpretarea articolului 18 alineatele (3) și (6) din regulamentul de bază, care privește situații în care părțile interesate au avut o cooperare insuficientă sau parțială. Astfel, la punctul 115 din hotărârea atacată, Tribunalul a subliniat că din aceste dispoziții rezultă că informațiile pe care aceste părți au obligația să le furnizeze Comisiei trebuie să fie utilizate de instituțiile Uniunii pentru stabilirea concluziilor anchetei antidumping și că părțile respective nu trebuie să omită informațiile pertinente.

113 Potrivit articolului 18 alineatul (3) din regulamentul de bază, în cazul în care informațiile prezentate de o parte interesată nu sunt cele mai bune din toate punctele de vedere, ele nu trebuie ignorate, cu condiția ca eventualele lipsuri să nu îngreuneze excesiv stabilirea unor constatări de o acuratețe rezonabilă, ca informațiile să fie furnizate în timp util, ca ele să poată fi verificate și ca partea să fi acționat cât mai bine posibil. Cu toate acestea, întrucât nicio dispoziție din regulamentul de bază nu conferă Comisiei puterea de a constrânge părțile interesate să participe la anchetă sau să prezinte informații, această instituție este tributară cooperării voluntare a acestor părți pentru a-i furniza informațiile necesare [a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 decembrie 2017, EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, punctul 54].

114 În acest context, din considerentul (27) al regulamentului de bază rezultă că legiuitorul Uniunii a intenționat să prevadă că, în cazul părților care nu cooperează în mod satisfăcător, se pot utiliza alte informații pentru a stabili constatările privind dumpingul și prejudiciul și că aceste informații pot fi mai puțin favorabile părților respective decât în cazul în care acestea ar fi cooperat. Astfel, obiectivul articolului 18 din regulamentul de bază este de a permite Comisiei să continue ancheta chiar dacă părțile interesate ar refuza să coopereze sau ar coopera insuficient [a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 decembrie 2017, EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, punctul 55].

115 Din aceste considerații reiese că articolele 6 și 16, precum și articolul 18 alineatele (3) și (6) din regulamentul de bază, coroborate, urmăresc să stabilească nu doar în ce măsură Comisia trebuie să ia în considerare informațiile furnizate de partea care face obiectul unei anchete antidumping, ci și consecințele care pot decurge din lipsa cooperării sau dintr-o cooperare parțială ori lacunară a acestei părți. Astfel, pe de o parte, Comisia nu trebuie să ia în considerare aceste informații decât atunci când îndeplinesc condițiile menționate la punctul 113 din prezenta hotărâre. Pe de altă parte, în cazul unei cooperări insuficiente, poate rezulta pentru partea menționată o situație mai puțin favorabilă decât dacă ar fi cooperat.

116 Rezultă de aici în primul rând că, în opoziție cu ceea ce au susținut recurentele, Tribunalul a considerat la punctul 116 din hotărârea atacată, fără să încalce aceste dispoziții ale regulamentului de bază și în special articolul 18 din acesta, că le revenea recurentelor sarcina de a furniza Comisiei, de la începutul procedurii antidumping și acționând cât mai bine posibil, toate informațiile utile pentru buna înțelegere a datelor provenite de la acestea pentru a nu risca să fie împiedicată buna desfășurare a acestei proceduri, în scopul de a-i permite Comisiei să efectueze verificările necesare în timp util.

117 În al doilea rând, din moment ce Tribunalul a constatat în speță, la punctul 110 din hotărârea atacată, și fără să fi fost invocată o denaturare în această privință, că informațiile furnizate de recurente, chiar și după verificarea independentă la distanță, nu erau suficient de clare și nu permiseseră Comisiei să verifice dacă participarea Erdemir la vânzările Isdemir se reflecta în mod corect în costurile VAG declarate de Isdemir, el a putut considera în mod valabil că aceste elemente de fapt intrau în domeniul de aplicare al articolului 18 alineatul (3) din regulamentul de bază, întrucât informațiile în cauză nu puteau fi controlate în sensul acestei dispoziții. Constatarea

faptului că a existat o astfel de lipsă de comunicare de informații clare, corecte și suficiente din partea recurentelor a permis de asemenea Tribunalului să decidă la punctul 117 din hotărârea atacată, fără ca hotărârea sa să fie viciată de o eroare de drept, că, pentru a reflecta în mod corect participarea Erdemir la procesul de vânzare a Isdemir pe piața internă, se justifica adăugarea de către Comisie a unui cuantum calibrat al costurilor VAG.

118 Prin urmare, nu se poate reproșa Tribunalului că a încălcat articolul 18 din regulamentul de bază prin aplicarea acestei dispoziții sau prin transpunerea unei jurisprudențe referitoare la această dispoziție într-o situație în care nu dispoziția ar fi aplicabilă.

119 În al treilea rând, nu se poate reproșa Tribunalului nici că a încălcat articolul 18 alineatul (3) din regulamentul de bază prin faptul că, deși această dispoziție prevede că informațiile care nu sunt „cele mai bune din toate punctele de vedere” nu pot fi înlăturate din oficiu, acesta a considerat că Comisia nu este obligată să țină seama de anumite informații în cazul în care apreciază că ele nu sunt clare, fără ca aceasta și fie ținută în prealabil să încerce să le clarifice în temeiul competenței sale de a solicita informații suplimentare producătorilor-exportatori.

120 Astfel, din hotărârea atacată nu reiese că Tribunalul a statuat că Comisia era autorizată să refuze luarea în considerare a acestor date. Dimpotrivă, la punctul 115 din această hotărâre, Tribunalul a amintit că această instituție trebuia să utilizeze informațiile furnizate pentru stabilirea concluziilor anchetei antidumping. În schimb, Tribunalul a statuat în mod întemeiat că pentru Comisie exista posibilitatea de a majora cuantumul cheltuielilor declarate de o societate afiliată pentru a reflecta participarea sa în procesul vânzărilor interne ale producătorului-exportator în cauză atunci când această instituție nu este în măsură să verifice exactitatea datelor furnizate în această privință de părțile în cauză chiar și după ce a efectuat demersuri în acest sens. Or, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 110 și 111 din hotărârea atacată, Tribunalul a constatat în speță că, chiar și în raport cu documentele furnizate în urma unei verificări independente la distanță, tot a fost dificil pentru instituția menționată să verifice dacă atribuțiile legate de vânzare se reflectau în mod corect în costurile VAG declarate de Isdemir.

121 Din considerațiile care precedă rezultă că, întrucât se întemeiază pe o încălcare de către Tribunal a articolului 18 alineatul (3) din regulamentul de bază, deoarece ar fi admis că Comisia era autorizată din oficiu să înlăture sau să refuze utilizarea anumitor informații care nu sunt suficient de clare, al optulea motiv se întemeiază pe o interpretare eronată a hotărârii atacate și trebuie declarat nefondat.

122 În sfârșit, în al patrulea rând, trebuie respinsă deci și critica întemeiată pe riscul de a anihila obligația de diligență și de bună administrare a Comisiei, dat fiind că această critică se întemeiază pe premisa eronată că Tribunalul ar fi decis în mod eronat că îi este permis Comisiei să refuze din oficiu utilizarea anumitor informații fără a fi nevoită să încerce să le clarifice.

Cu privire la al șaptelea motiv

Argumentația părților

123 Prin intermediul celui de al șaptelea motiv, în care sunt criticate punctele 116, 117, 122, 124 și 125 din hotărârea atacată, recurentele susțin că Tribunalul nu și-a îndeplinit obligația de motivare întrucât a răspuns doar parțial la argumentul pe care ele l-au invocat în susținerea primului aspect al celui de al treilea motiv invocat în primă instanță, întemeiat pe faptul că Comisia a

contabilizat de două ori anumite costuri VAG, și anume cheltuieli de transport pe care Erdemir le-a efectuat și pe care le-a facturat direct societății Isdemir. Totuși, Tribunalul a examinat problema dublei contabilizări numai în raport cu „serviciile prestate în cadrul grupului” și s-a abținut să o examineze în raport cu „cheltuielile de transport”.

124 Comisia consideră că al șaptelea motiv este nefondat.

Aprecierea Curții

125 Potrivit jurisprudenței constante, motivarea unei hotărâri trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul Tribunalului, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile deciziei adoptate, iar Curții să își exercite controlul jurisdicțional (Hotărârea din 13 ianuarie 2022, Germania – Ville de Paris ș.a./Comisia, C-177/19 P-C-179/19 P, EU:C:2022:10, punctul 37 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 14 noiembrie 2024, LE/Comisia, C-781/22 P, EU:C:2024:960, punctul 73). Totuși, obligația de motivare nu impune Tribunalului să furnizeze o motivare care să urmeze în mod exhaustiv și unul câte unul toate argumentele prezentate de părțile în litigiu, motivarea Tribunalului putând fi, așadar, implicită, cu condiția să permită persoanelor interesate să cunoască motivele pentru care Tribunalul nu le-a admis argumentele, iar Curții să dispună de elemente suficiente pentru a-și exercita controlul (Hotărârea din 5 mai 2022, Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals/Comisia, C-718/20 P, EU:C:2022:362, punctul 92 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 30 ianuarie 2025, Frajese/Comisia, C-586/23 P, EU:C:2025:45, punctul 35 și jurisprudența citată).

126 Este necesar să se constate că, la punctele 96-125 din hotărârea atacată, Tribunalul a răspuns la argumentul întemeiat pe eventuala dublă contabilizare a cheltuielilor de transport legate de vânzările interne ale Isdemir, efectuate de Erdemir, și a motivat corespunzător cerințelor legale respingerea primului aspect al celui de al treilea motiv invocat de recurente.

127 În această privință, Tribunalul a clarificat de la bun început, la punctele 96 și 97 din hotărârea atacată, aplicabilitatea argumentelor formulate de recurente în susținerea acestui prim aspect, arătând că, în opinia acestora, în procesul de vânzări interne întreprins de Isdemir, aceste vânzări erau refacturate de Erdemir clienților independenți la aceeași valoare cu cea facturată de Isdemir societății Erdemir, în timp ce costurile de transport erau facturate de prestatorii de transport de mărfuri societății Erdemir, care le refactura societății Isdemir. Or, atunci când a calculat marja de dumping în etapa definitivă care viza societatea Isdemir, Comisia a majorat în mod eronat costurile VAG declarate de Isdemir pentru vânzările interne, până la concurența unui cuantum pe care această instituție l-a considerat a corespunde cu costurile VAG care acopereau participarea Erdemir la procesul de vânzare întreprins de Isdemir pe piața internă.

128 În acest context, trebuie să se țină seama de faptul că recurentele au arătat la punctul 115 din cererea introductivă formulată la Tribunal că cheltuielile de transport suportate inițial de Erdemir erau refacturate societății Isdemir și că aceste costuri erau luate în considerare în cadrul costurilor VAG suportate de Isdemir. În plus, la punctul 120 din acea cerere, recurentele au admis, în legătură cu considerentul (74) al regulamentului în litigiu, menționat la punctul 118 din cererea introductivă, în cuprinsul căruia Comisia a arătat că nu era în măsură să stabilească dacă serviciile facturate priveau costuri suportate cu ocazia revânzărilor pe piața internă, deoarece tranzacțiile înregistrate în conturi și/sau facturile emise au fost, toate, marcate doar ca „servicii prestate în cadrul grupului”, că facturile și registrele contabile se refereau la „cheltuielile pentru serviciile

prestate în cadrul grupului”, susținând în același timp că ele furnizaseră explicații detaliate cu privire la calculul repartizării costurilor pentru a determina costurile suportate de fiecare societate.

129 Prin urmare, având în vedere aceste argumente ale recurentelor, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 96 și 97 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat necesară examinarea problemei unei eventuale duble contabilizări a cheltuielilor de transport legate de aceste vânzări interne ca parte din costurile VAG declarate de Isdemir, întrucât ar fi fost incluse în „serviciile prestate în cadrul grupului” facturate de Erdemir societății Isdemir.

130 În acest cadru, Tribunalul a arătat mai întâi, la punctele 101 și 102 din hotărârea atacată, că, în vederea stabilirii rentabilității vânzărilor interne, Comisia ține seama, dacă este cazul, de costurile VAG ale comercianților afiliați și a amintit că valorile corespunzătoare acestor costuri, precum și profitului se întemeiază pe date reale privind producția și vânzările.

131 Tribunalul a constatat în continuare, la punctul 104 din hotărârea atacată, că, în speță, Comisia nu a fost în măsură să stabilească dacă serviciile facturate priveau efectiv costuri suportate cu ocazia revânzărilor pe piața internă, dat fiind că tranzacțiile înregistrate în conturi sau facturile emise erau, toate, marcate doar ca „servicii prestate în cadrul grupului”. În plus, la punctul 110 din hotărârea atacată, Tribunalul a arătat că, în cadrul verificării independente la distanță, Comisia nu fusese în măsură să stabilească și nici să verifice dacă serviciile facturate de Erdemir societății Isdemir reflectau în mod corect participarea Erdemir la procesul de vânzări interne și, în plus, că era în continuare dificil pentru Comisie să verifice, în urma verificării independente la distanță și în pofida furnizării de facturi sau de extrase din bilanțul contabil, dacă atribuțiile legate de vânzare ale Erdemir se reflectau în mod corect în costurile VAG declarate de Isdemir.

132 În sfârșit, după ce a considerat, la punctul 112 din hotărârea atacată, că nu revenea acestei instituții sarcina de a deduce din răspunsurile furnizate la chestionar și la cererile de informații suplimentare că vânzările interne ale Isdemir erau facturate prin intermediul societății Erdemir, Tribunalul a concluzionat, la punctul 117 din hotărârea atacată, că nu se poate reproșa Comisiei că a apreciat că nu este în măsură să stabilească și să verifice dacă serviciile facturate de Erdemir societății Isdemir reflectau în mod corect o astfel de participare a Erdemir și că această instituție a putut, așadar, să adauge în mod valabil o valoare a costurilor VAG menită să ia în considerare serviciile de vânzare furnizate de Erdemir.

133 Din aceste considerații reiese că, în cadrul aprecierii sale suverane a faptelor, Tribunalul a statuat că informațiile furnizate de recurente nu permiseseră Comisiei să identifice exact care erau cheltuielile care se încadrau în „serviciile prestate în cadrul grupului” facturate de Erdemir și, drept urmare, nici să verifice dacă cheltuielile de transport efectuate de Erdemir și legate de vânzările pe piața internă pe care această societate le efectuase în calitate de intermediar pentru Isdemir se reflectau în mod corect în aceste servicii sau în costurile VAG suportate și declarate de Isdemir pentru vânzările interne.

134 Această motivare permite astfel recurentelor să cunoască motivele pentru care Tribunalul nu le-a admis argumentele, iar Curții să dispună de elemente suficiente pentru a-și exercita controlul.

135 Rezultă că al șaptelea motiv, întemeiat pe nemotivarea hotărârii atacate, trebuie respins ca nefondat.

136 Din ansamblul considerațiilor care precedă rezultă că recursul trebuie respins în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

137 În temeiul articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când recursul nu este fondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată.

138 Conform articolului 138 alineatul (1) din acest regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din regulamentul menționat, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

139 În speță, întrucât Comisia a solicitat obligarea recurentelor la plata cheltuielilor de judecată, iar acestea au căzut în pretenții, se impune obligarea acestora să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, și pe cele efectuate de Comisie.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a zecea) declară și hotărăște:

1) **Respinge recursul.**

2) **Obligă Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ, İskenderun Demir ve Çelik AŞ și Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, și pe cele efectuate de Comisia Europeană.**

Semnături